

Sygn. akt VI U 495/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2021r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Dorota Witkowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Iwona Piotrowicz

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2021 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy F. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o zasiłek chorobowy, o świadczenie rehabilitacyjne

z odwołania od decyzji z dnia 15 marca 2018 r., znak (...) - (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że do obliczenia podstawy wymiaru należnego powodowi F. P. zasiłku chorobowego za okres od 30 marca 2017r. do 27 września 2017r. oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 28 września 2017r. do 7 października 2017r. przyjmuje odpowiednio wypłacone w wysokości netto następujące wynagrodzenie:

a/ za grudzień 2016r. łącznie 2.164,76 zł,

b/ za styczeń 2017r. łącznie 2.142,50 zł,

c/ za luty 2017r. łącznie 2.699,45 zł.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt. VI U 495/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 15 marca 2018r. ustalił F. P. podstawę wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 30 marca 2017r. do 27 września 2017r. w kwocie 1.789,85zł oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 28 września 2017r. do 7 października 2017r. w kwocie 1.922,30 zł.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że F. P. podlegał ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 1 grudnia 2016r. do 29 marca 2017r. z tytułu zatrudnienia u płatnika (...) Spółka z o.o. w W.. Ze względu na brak możliwości uzyskania od płatnika składek dokumentów zawierających dane niezbędne do obliczenia podstawy wymiaru świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, przyjęto wynagrodzenie od grudnia 2016r. do lutego 2017r., które stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz zostało wykazane przez zakład pracy w dokumentach rozliczeniowych, tj.:

- za grudzień 2016r. – 231,78 zł,

- za styczeń 2017r. – 3.011,56 zł,

- za luty 2017r. – 2.979,34 zł,

stąd podstawę wymiaru zasiłku chorobowego ustalono w wysokości 1.789,85 zł (2.074,23 zł pomniejszone o 13,71% składki na ubezpieczenia społeczne) a podstawę świadczenia rehabilitacyjnego w kwocie 1.922,30 zł (1.789,85 x 107,40% - wskaźnik waloryzacji).

(decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 15 marca 2018r. znak (...) - (...) akta ZUS k. 91-92)

Powód F. P. zaskarżył powyższą decyzję w całości wnosząc o jej zmianę poprzez ustalenie podstawy wymiaru zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego w oparciu o pełną poprawną kwotę wynagrodzenia otrzymanego przelewami za okres zatrudnienia. Wskazał, że wbrew twierdzeniom organu rentowego jego wynagrodzenie za okres od grudnia 2016r. do lutego 2017r. wyniosło po 2.000 zł netto miesięcznie, nadto za grudzień 2016r. otrzymał premię świąteczną 231,78 zł oraz prowizję od sprzedaży 164,76 zł, za styczeń 2017r. prowizja ta wynosiła 142,50 zł i za luty 2017r. – 699,45 zł. Zarzucił dodatkowo, że wynagrodzenie wypłacane było do 10 dnia miesiąca następnego, zatem pozwany nieprawidłowo pominął podstawowe składniki wynagrodzenia.

(odwołanie od decyzji k. 4-7)

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podtrzymał zaskarżoną decyzję oraz jej argumentację.

(odpowiedź na odwołanie k. 17)

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. nie przystąpił do postępowania w charakterze zainteresowanego.

(postanowienie z dnia 30 września 2019r. k. 25)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód F. P. został zgłoszony przez płatnika składek do ubezpieczeń społecznych, w tym ubezpieczenia chorobowego z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w okresie od dnia 1 grudnia 2016r. do dnia 29 marca 2017r.

Z dniem 30 marca 2017r. pracodawca wyrejestrował powoda z ubezpieczeń społecznych.

(dowód:

- ***deklaracja (...) k. 121;***
- ***deklaracja (...) k. 122)***

Zgodnie z umową o pracę wynagrodzenie powoda w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. składało się z dwóch składników: wynagrodzenia zasadniczego w wysokości 2.000 zł netto oraz prowizji w wysokości 10% od wartości netto sprzedanych przez pracownika produktów oferowanych przez pracodawcę.

W grudniu 2016r. powód otrzymał również premię świąteczną.

(dowód:

- **potwierdzenia przelewów k. 10-16, 92-99;**
- **umowa o pracę k. 49-50)**

Powód otrzymał przelewem na konto wynagrodzenie zasadnicze za miesiąc grudzień 2016r. w wysokości 2.000 zł wypłacone w dniu 3 stycznia 2017r. pod tytułem „Lista płac”, prowizję w wysokości 164,76 zł wypłaconą w dniu 16 stycznia 2017r. pod tytułem „Prowizja grudzień” oraz premię w wysokości 200 zł wypłaconą w dniu 23 grudnia 2016. pod tytułem „Premia świąteczna :)”.

Podobnie za miesiąc styczeń 2017r. otrzymał wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 2.000 zł wypłacone w dniu 3 lutego 2017r. pod tytułem „Lista płac” oraz premię w wysokości 142,50 zł wypłaconą w dniu 7 lutego 2017r. pod tytułem „Prowizja”.

Za luty 2017r. wynagrodzenie zostało powodowi wypłacone w wysokości 2.000 zł w dniu 1 marca 2017r. pod tytułem „Lista płac” oraz wypłacono w dniu 17 marca 2017r. premię w wysokości 699,45 zł pod tytułem „Prowizja luty”.

(dowód:

- **potwierdzenia przelewów k. 10-16, 93-99)**

Powód był niezdolny do pracy w okresie od 30 marca 2017r. do 27 września 2017r. będąc uprawniony do zasiłku chorobowego oraz od 28 września 2017r. do 7 października 2017r. posiadając prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Płatnik składek nie złożył pozwanemu za powoda zaświadczenia na druku ZUS Z-3 z informacjami do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń z ubezpieczenia chorobowego.

(okoliczność bezsporna)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych oraz dokumentów, których autentyczności ani prawdziwości żadna ze stron nie zakwestionowała. Sąd nie oparł ustaleń faktycznych na informacji uzyskanej od płatnika w toku postępowania o wynagrodzeniu brutto, które powinno zostać – wg płatnika – przyjęte do wyliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego powoda (k. 81), gdyż uznał tą informację za niewiarygodną. Przede wszystkim w informacji płatnik wskazał na taką samą kwotę wynagrodzenia za każdy miesiąc (2.774,96 zł brutto), co nie jest zgodne ze złożonymi przez powoda przelewami i budzi wątpliwość, aby w każdym miesiącu powód wypracował taką samą prowizję zależną od sprzedaży. Zwraca także uwagę, że informacja ta – z niewiadomych przyczyn – nie jest składana pozwanemu – i to mimo wezwań do niego kierowanych - w formie przewidzianego prawem oświadczenia płatnika.

Bezspornym pomiędzy stronami było, że powodowi przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okres od 30 marca 2017r. do 27 września 2017r. oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 28 września 2017r. do 7 października 2017r., sporną zaś była wysokość podstawy wymiaru tych świadczeń, a konkretnie jakie składniki, z jakiego tytułu i kiedy wypłacone powinny zostać uwzględnione w podstawie wymiaru świadczeń.

Ponieważ powód posiada tytuł do ubezpieczenia chorobowego jako pracownik, zastosowanie w sprawie znajdują przepisy Rozdziału 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. 2017.1368, ze zm. zwana dalej ustawą zasiłkową) o zasadach ustalania podstawy wymiaru zasiłków przysługujących ubezpieczonym będącym pracownikami.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Jeżeli natomiast niezdolność do pracy powstała przed upływem okresu, o którym mowa wyżej, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie za pełne miesiące kalendarzowe ubezpieczenia. Stosownie do treści art. 47 ustawy zasiłkowej zasadę tą stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru m.in. świadczenia rehabilitacyjnego.

Ubezpieczenie chorobowe powoda trwało od 1 grudnia 2016r. do 29 marca 2017r., zatem przed powstaniem niezdolności do pracy od 30 marca 2017r., powód nie osiągnął przychodu za okres 12 miesięcy kalendarzowych. W tych okolicznościach podstawę wymiaru jego zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za pełne miesiące kalendarzowe ubezpieczenia. W konsekwencji uznać należało, że będą to zatem miesiące od grudnia 2016r. do lutego 2017r., a ponieważ ustawodawca mówi o wynagrodzeniu wypłaconym za dany okres, to podstawą powinny być kwoty wynagrodzenia i prowizji należne za okres od grudnia 2016r. do lutego 2017r. i faktycznie powodowi wypłacone przelewami. Powyższą interpretację potwierdza wyrok SN z dnia 7 września 2005 r., II UK 20/05, w uzasadnieniu którego podkreślono, że przepis art. 36 ust. 1 określa wynagrodzenie jako wypłacone, co "nie pozostawia pola do jakiegokolwiek innej interpretacji" (w sprawie tej sąd okręgowy wskazał, że pojęcie "wypłacone wynagrodzenie" oznacza fizyczne uzyskanie przez pracownika świadczenia pieniężnego). Zatem nie ma znaczenia, ile powinno wynosić wynagrodzenie za pracę na podstawie którego oblicza się wynagrodzenie chorobowe. Istotne jest ile pracownikowi naliczono i wypłacono. Twierdzenia powoda, że wynagrodzenie miał wypłacane do 10 dnia następnego miesiąca, odpowiada treści art. 85 § 2 kodeksu pracy, stąd konieczne było uwzględnienie również kwot wypłaconych w marcu 2017r., które dotyczyły wynagrodzenia w tym prowizji wypracowanych w miesiącu poprzednim tj. lutym 2017r.

W konsekwencji do podstawy wymiaru świadczeń z ubezpieczenia chorobowego powoda należało przyjąć kwoty faktycznie mu wypłacone tytułem wynagrodzenia i prowizji należne za okres od grudnia 2016r. do lutego 2017r. niezależnie od daty w jakiej nastąpiła ich wypłata, bowiem jak już wskazano powyżej do podstawy zasiłku, należy zaliczyć wynagrodzenie wraz ze składnikami wypłaconymi za ten okres, a nie w tym okresie.

Wliczeniu do podstawy wymiaru świadczeń z ubezpieczenia chorobowego powoda podlegały również na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy zasiłkowej miesięczne prowizje jako składniki wynagrodzenia należne w związku z osiąganymi wynikami pracy. Natomiast nie podlegała wliczeniu premia świąteczna jako immamentnie związana z Bożym Narodzeniem. W tej mierze Sąd uznał, że omawiana premia jako należna w związku ze świętami a nie wynikami pracy powoda, stanowiła składnik wynagrodzenia, o jakim mowa w art. 41 ust. 1 ustawy zasiłkowej i dlatego – choć wypłacona - jest wyłączona z podstawy wymiaru świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, bowiem do podstawy wymiaru zasiłku wlicza się te składniki, które są „zmniejszane” w okresie pobierania zasiłku. Skoro nie potwierdzono, aby omawiana premia była zmniejszana wobec niezdolności do pracy, zatem nie podlega ona wliczeniu do podstawy wymiaru zasiłku (orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 czerwca 2008 roku w sprawie o sygn. akt SK 16/06).

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego powoda oraz świadczenia rehabilitacyjnego należało uwzględnić faktycznie wypłacone powodowi:

- w dniu 3 stycznia 2017r. wynagrodzenie za miesiąc grudzień 2016r. w wysokości 2.000 zł oraz premię za miesiąc grudzień 2016r. w wysokości 164.76 zł wypłaconą w dniu 16 stycznia 2017r. tj. łącznie 2.164,76 zł;

- wynagrodzenie za miesiąc styczeń 2017r. wypłacone w dniu 3 lutego 2017r. w wysokości 2.000 zł oraz premię za miesiąc styczeń w wysokości 142,50 zł wypłaconą w dniu 7 lutego 2017r. tj. łącznie 2.142,50 zł;
- wynagrodzenie za miesiąc luty 2017r. wypłacone w dniu 1 marca 2017r. w wysokości 2.000 zł oraz premię za miesiąc luty w wysokości 699,45 zł wypłaconą w dniu 17 marca 2017r. tj. łącznie 2.699,45 zł.

Wskazane powyżej kwoty podano w wysokości netto – jak w przelewach – co nie wyłącza konieczności odpowiedniego ich dalszego przeliczenia mając na uwadze treść art. 3 pkt 3 i 4 ustawy zasiłkowej.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

Na oryginale właściwy podpis